

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

69

Τό Μαργαριτάρι
της Συμφωρίας



ΚΕΡΑΥΝΟΣ



Ἡ.. κουτάλα
τῆς Ἑλχίνας

Σ Ε ΜΙΑ παραλία τῆς Νότιας Ἀφρικής, στὴν ἄκρῃ τῆς ζεύγκλας, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ θάλασσα, εἶναι χτισμένον ἓνα ὁμορφο καὶ γραφικὸ σπιτάκι. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐξοχικὰ σπιτία, πού ἡ οἰκογένεια τῶν ὑπερανθρώπων ἔχει σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ, πού βλέπει πρὸς τὴ θάλασσα, εἶναι καθισμένοι δυὸ νέοι. Αὐτὸς εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ ξακουστός γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶο μεγάλους προστάτες τῆς Ἀν-

θρωπότητας. Αὐτὴ, εἶναι ἡ ὁμορφὴ Λάουρα, ἡ ἀγαπημένη ἀρραβωνιαστικιά τοῦ Κεραυνοῦ, πού μιά μέρα θὰ γίνῃ ἡ γυναῖκα τοῦ γιου τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ἡ ἀγάπη πού συνδέει τοὺς δυὸ νέους, εἶναι βαθειά, ἀγνή καὶ δυνατὴ.

— Τί ὁμορφα πού εἶναι ἐδῶ!, μουρμουρίζει ἡ Λάουρα εὐτυχισμένη. Ὁ ἀέρας εἶναι καθαρὸς καὶ ἡ ζεύγκλα γεμάτη λουλούδια! Ἡ θάλασσα εἶναι ἡ ὠραιότερη πού ἔχω δῆ ποτέ μου!

— Ναί!, λέει ὁ Κεραυνὸς χαμογελώντας τῆς τρυφερά. Γι' αὐτὸ σ' ἔφερα ἐδῶ νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τὸν ψυχρὸ κλονισμό, πού σοὺ προκαλοῦσαν οἱ τυφλοὶ ἐκείνοι γίγαντες τῆς

Αυστραλίας! (*) Νομίζω όμως ότι κάναμε άσχημα να πάρουμε μαζί μας τον Κοντοστούπη και την Έλχίνα. Καθγαδίζουν όλη την ώρα! Μου έχουν φάει τ' αυτιά με τις φωνές τους! "Ακουσέ τους! Είναι στην κουζίνα και τὸ στόμα τους δὲ σταιματάει οὔτε στιγμή!

Πραγματικά, στην κουζίνα τὸ ἐξοχικὸ σπιτιοῦ, ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ «ώραία» Έλχίνα έχουν στήσει λακριντί.

Ἡ πράσινη βασίλισσα τῶν Μερούν τοῦ πλανήτη Μελχίορ (διάβασε τὸ τεῦχος 67) ἀνακατεῖ με μιὰ μεγάλη κουτάλα τὸ φαγητό, ποὺ βράζει μέσα σ' ἓνα τσουκάλι, καὶ τὸ πρόσωπό της μορφάζει κωμικά, με μιὰν ἔκφρασι ἀπέραντου θαυμασμοῦ, καθώς ἀκούει τὸν Κοντοστούπη νὰ διηγῆται διάφορα «κατορθώματα» του :

— Πού λές, ώραία μου Έλχίνα, καθώς περπατοῦσα μέσα στὴ ζούγκλα, ξεπετάγονται μπροστά μου δέκα κροκόδειλοι, πέντε πάνθηρες καὶ δώδεκα τεράστιοι ἀγριόγατοι!

— "Α!, κάνει ἡ Έλχίνα παύοντας νὰ ἀνακατεῖ τὸ φαγητό καὶ κυττάζοντας τρομαγμένα τὸν νάνο με ὕψος ποὺ θυμίζει συναγερμένη σπαρὴ μαϊμού. Τί... τί ἔκανες τότε, ώραίε μου Κοντοστούπη;

— Τί ἔκανα; λέει ὁ νάνος

περιφρονητικά. Τίποτα! Γιὰ νὰ καταδεχτῶ νὰ παλέμω ἐγώ, χρειάζομαι δεκαπλάσια τουλάχιστον θηρία! "Αφῆσα τοὺς πάνθηρες νὰ παλέψουν με τοὺς ἀγριόγατους καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουν! Ἐπειτα, οἱ κροκόδειλοι πόλεψαν με τοὺς πάνθηρες καὶ τοὺς καταβρόχθισαν! Τέλος, ἄσπαξα τὸν ἓνα κροκόδειλο ἀπὸ τὴν οὐρά καί, χρησιμοποιοῦντας τὸν ὡς ρόπαλο, τσάκισα τοὺς ὑπολοίπους!

Τὸ πράσινο πρόσωπο τῆς Έλχίνας ἔχει ζωάρσει ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ μοιάζει με... μουσούδι μαντρόσκυλου, ποὺ εἶναι ἑτοιμὸ νὰ φταρnisτῇ!

— Κοντοστούπη μου!, μουο μουρίζει. Ὁραίε μου, ἀνδρεῖε μου Κοντοστούπη! Εἶσαι ἀσύγκριτος! Εἶσαι ὑπέροχος! Κάθε φορὰ ποὺ μοὺ διηγείσαι ἓνα κατορθώμά σου, ἡ καρδιά μου χτυπάει τρολλά! Θὰ χτυπήσῃ ὁμως ἀκόμα πιὸ τρολλά, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνου οἱ γάμοι μας! Ἐγὼ θὰ φορῶ ἓνα κάπασπρο νιφκὸ φόρεμα καί...

Ὁ Κοντοστούπης πετάγεται ὀρθίος με τὴν ἀνάσα πιασμένη. Τὸ πρόσωπό του ἔχει χλωμιάσει καὶ τὰ μάτια του κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικὰ καὶ γελοία.

Τίποτα στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν τοομάξῃ περισσότερο ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι μπορεῖ νὰ παντρευτῇ τὴν πράσινη καὶ ἄσχημη βασίλισσα τῶν Μερούν!

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 65, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ὁ Έλευθερωτής».

— 'Ελχίνα!, φωνάζει με ἀγανάκτησι καὶ τρόμο. Σοὺ ἔχω ἀπαγορεύσει νὰ ξαναμιλήσης γιὰ γάμο! Θὰ με κάνης νὰ πάθω συγκόπη καμμιὰ ὥρα καὶ θὰ τῶξης κρίμα στὸ λαιμό σου!

Ἡ 'Ελχίνα ἀρχίζει νὰ ἀγριεύη. Βρίσκει τὰ λόγια τοῦ νάνου πολὺ προσβλητικὰ γιὰ τήν... ὁμορφιά της!

Σαλεύει ἀγρία τὴν κουτάλα ποὺ κρατᾷ καὶ γρυλλίζει με φωνή... γριάς κότας :

— Γιατί; Δικαίωμά μου δὲν εἶναι νὰ μιῶ γιὰ ὅ,τι θέλω; Στὸ κάτω - κάτω, πολὺ σοὺ πέφτω, παλιονάνο! Ποιὰ ἤθελες νὰ παντρευτῆς, ὥραίε μου; Τήν... Μις Ὑψήλιο;

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται τώρα κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Εἶσαι μιὰ... παλιοχήνα, ὥραία μου 'Ελχίνα!, λέει περφορητικὰ.

— Παλιοχήνα!, φωνάζει ἡ πράσινη βασίλισσα τῶν Μερουν.

Καὶ ἡ κουτάλα της κατεβαίνει με ὀρμὴ καὶ χτυπάει τὸ νάνο κατακέφαλα!

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης νὰ φέρεσαι!, γρυλλίζει.

— Ὦχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Βοήθεια με δολοφονοῦν!

Ὁ Κεραυνὸς μπαίνει μέσα τρέχοντας. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

— Θὰ ἡσυχάσετε ἐπὶ τέλους; φωνάζει. Μοῦ πῆρατε τὸ μυαλό με τοὺς καδγάδες σας καὶ με τὶς φωνές σας! Ἄν δὲν ἡσυχάσετε θὰ σᾶς ἀρπάξω καὶ τοὺς δυὸ καὶ θά...

Ἐνα διαπεραστικὸ ξεφωνητὸ τὸ διακόπτει. Ἐνὰ γυναικεῖο ξεφωνητὸ τρόμου, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἔξω, ἀπὸ τὴν βεράντα. Ἡ φωνὴ τῆς Λάουρας φωνάζει με ἀπόγνωση :

— Κεραυνέ! Βοήθεια! Ἄφησέ με τέρας!

Ἐνα τέρας ἀπὸ τὴ θάλασσα

ΜΕ ΔΥΟ πηδήματα, ὁ Κεραυνὸς δρίσκειται στὴ βεράντα. Ὁ Κοντοστούπης, ξεχνώντας τὸν καθγὰ του με τὴν 'Ελχίνα, τὸν ἀκολουθεῖ γοργά.

Ἡ Λάουρα δὲν εἶναι πιὰ στὴ βεράντα. Ἐνα ἀλλόκοτο πλάσμα τὴν ἔχει ἀρπάξει στὰ μπράτσια του καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας!

Εἶναι ἓνας μεγαλόσωμος καὶ μυώδης ἄντρας. Τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν του καὶ τῶν ποδῶν του εἶναι ἐνωμένα μεταξὺ τους με μεμβράνη, ὅπως τὰ πόδια τῶν ὑδρόβιων πηλιδῶν! Τὰ αὐτιά του ἔχουν σχῆμα πτερυγίων ψαριοῦ! Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀσχημο καὶ θυμίζει κάπως βάτραχο!

Κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του κρατᾷ μιὰ τριάννα!

— Κεραυνέ!, φωνάζει πάλι ἡ Λάουρα. Βοήθεια!

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ φρίκη, ὁ Κεραυνὸς λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι, ἀπογειώνεται με μιὰ θαυματικὴ ἐκτίναξη καὶ χυμᾷ ἐναντίον τοῦ παράξενου ἀπαγωγέως τῆς ἀγαπημένης του!

‘Ο τερατώδης άντρας γυρίζει εκείνη τή στιγμή, βλέπει τόν ιπτάμενο άνθρωπο νά έρχεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν έκπληξι καὶ τρόμο.

Μὲ δυὸ τεράστια πηδήματα φτάνει κοντὰ στὴ θάλασσα. Μὲ τὴν παλάμη τοῦ ἑνὸς χεριοῦ του σκέπάζει τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐπειτα, τινάζεται μπροστὰ καὶ χάνεται μέσα στὸ νερὸ τῆς θάλασσας μαζί μὲ τὴ Λάουρα!

Μιά κραυγὴ φρίκης θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Κεραυνοῦ.



Καὶ ἡ κουτάλα τῆς Ἑλχίνας κατεβαίνει μὲ ὄρμη στὸ κεφάλι τοῦ νάνου!

— Λάουρα! Ἀγαπημένῃ μου! Θὰ τὴν πνίξῃ τὸ τέρας!

Καὶ χάνεται κι' αὐτὸς μέσα στὴ θάλασσα μὲ μιὰ κατὰκόρυφη βουτιά!

Πάνω στὴ θεράντα, ὁ Κοντοστούπης καὶ, δίπλα του ἡ Ἑλχίνα μὲ τὴν κουτάλα στὸ χέρι, μένουν ἀσάλευτοι, μαρμαρωμένοι, κυττάζοντας μὲ τρόπο τὸ μέρος ὅπου εἶχαν εξαφανιστῇ ὁ Κεραυνός, ἡ Λάουρα κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς μεμβράνες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια.

Γιὰ τὸν Κεραυνὸ δὲν φοβούνται μήπως πνιγῇ! Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὴ ἀντοχή. Τὰ πνευμόνια τους μποροῦν νὰ ἀντέξουν χωρὶς ἀέρα ὀλόκληρες ὥρες!

Ἡ Λάουρα ὅμως; Τὸ ὁμορφο κορίτσι δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσει περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἢ τρία λεπτὰ χωρὶς ἀέρα!

Οἱ δυὸ κωμικοὶ σύντροφοι τῶν Ὑπεράνθρώπων περιμένουν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Περνάει ἓνα λεπτὸ, δύο, πέντε, δέκα, μιστὴ ὥρα!

Τὰ νερά τῆς θάλασσας μένουν ἀσάλευτα καὶ ἥρεμα. Κανένας δὲν ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸν ὠκεανό!

Ἡ Ἑλχίνα ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ἀφήνοντας ἓναν ἀλλόκοτο ἦχο, ποῦ θυμίζει τὸ κλαψούρισμα δαιρμένου σκυλιοῦ.

— Οὐουουουουου!, κάνει ἡ πρῶν βασίλισσα τῶν Μερουν. Πάει ἡ Λάουρα! Χάθηκε τὸ ὁμορφο, χαριτωμένο κοριτσάκι! Πνίγηκε! Ἀχ! Γιατί νὰ πνίγωνται οἱ καλοὶ

άνθρωποι σαν τη Λάουρα κι' όχι τὰ τέρατα σαν τόν... Κοντοστούπη;

Ο νάνος αναπηδάει, σαν να τού είχαν δώσει μαχαίριά.

— Έ; κάνει. Τί είπες, βρέ παλιοχήνα; Τί;...

Μά την ίδια στιγμή καταλαβαίνει κι' αυτός ότι η Λάουρα είναι χαμένη, ότι το όμορφο κορίτσι πρέπει να έχη πιά πνιγή, και βάζει με τη σειρά του τὰ κλάματα:

— Ωγούσουσου, κάνει με απόγνωσι. Ναί! Έχεις δίκιο, Έλχίνα! Έγώ έπρεπε να πνιγώ κι' όχι η Λάουρα! Έγώ πού είμαι άσχημος και κακός και δειλός και άνανδρος καί... Όχι η καρδούλα μου! Πάει το κοριτσάκι!

Η Έλχίνα μετανοώνει που μίλησε άσχημα στον Κοντοστούπη. Θυμώνει, μάλιστα, για τὰ έπιθετα με τὰ όποια ό νάνος στολίζει τον έαυτό του!

— Για να σου πώ!, του φωνάζει άγρια. Πρόσεχε πώς μιλάς! Ο Κοντοστούπης δέν είναι ούτε άσχημος ούτε κακός, ούτε δειλός, ούτε άνανδρος! Είναι ώραίος και καλός και άνδρειός!

— Όχι!, ουρλιάζει ό Κοντοστούπης χτυπώντας με τη γροθιά του τó στήθος του. Είναι άσχημος και άνανδρος! Μή!...

Η Έλχίνα, γεμάτη αγανάκτησι, σηκώνει την κουτάλα της για να ξαναχτυπήση τó νάνο.

Τήν ίδια στιγμή όμως βλέπει κάτι, που την κάνει να μείνη άσάλευτη με τó στόμα



«Τί γυρεύει ή άλεπού στο παζάρι;», σκέπτεται φοβισμένα ό Κοντοστούπης.

όρθάνοιχτο. Τά νερά της θάλασσας άναταράζονται, αφρίζουν, κι' ένας άνθρωπος με μεμβράνες στα χέρια και στα πόδια και με πτερύγια ψαριού γι' αúτιά βγαίνει από τόν ώκεανό και πετάγεται στη στεριά.

Ο Κοντοστούπης, παραξενεμένος που δέν είχε δεχτή την κουτάλα στο κεφάλι, γυρίζει, αντίκρύζει τόν άλλόκοτο κάτοικο τών βυθών και αρχίζει να τρέμη από τó φόβο του, σαν να έπαθε ξαφνικά έλνοσσία.

— Πα... Πα... ναγίτσα

μου!, τραυλίζει. 'Ο 'Ιησούς Χριστός νικά κι' όλα τὰ κακά σκορπά! Τὸ τέρας ἐπνίξε τὴ Λάουρα καὶ τὸν Κεραυνὸ κι' ἔρχεται τώρα γὰρ νὰ πνίξῃ κι' ἐμὰς! Δρόμο, 'Ελχίνα!

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ἡ πρῶν βασίλισσα τῶν Μερούν. Φοβάσαι; Τρέμεις; 'Εσύ, ὁ ὠραίος καὶ ἀνδρείος καὶ ἱπποτικός Κοντοστούπης;

'Ο νάνος θίγεται, στὸ φιλότιμό του καὶ γίνεται κατακόκκινος.

— 'Εγώ; γρυλλίζει. Ποῖος εἶπε πῶς φοβήθηκα; Γιά σένα φοβήθηκα, ὠραία μου 'Ελχίνα! Μήπως ἀπὸ τὸ φόβο σου χολάσῃ τό... δέρμα σου! Κύταξέ με!

Καί, μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες, ὁ κωμικός νάνος χυμᾷ ἐναντίον τοῦ τερατώδους ἀνθρώπου, ποὺ βαδίζει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὴν τρίαινά του προτεταμένη.

— 'Ο Θεὸς βοηθός!, μπουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ ἐπιτίθεται!

'Αρπάζει τὴν τρίαινα, πρὶν τὰ καμακωτὰ δόντια τῆς τὸν ἀγγίζουν, τὴν ἀρσπᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παραξενου πλάσματος καὶ τὴν πετάει μακριά.

"Ἐπειτα, ἡ γροθία του κινεῖται μὲ γρηγοράδα καὶ ὀρμή καὶ χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ σαγόνι.

Αὐτὸς κάνει μιὰ τούμπα γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, πέφτει χάμω, τινάζεται ἀμέσως

ὀρθός, σαστισμένος καὶ ζαλισμένος, γυρίζει καὶ ἀφηνώντας μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ, ποὺ θυμίζει γλᾶρο, τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴ θάλασσα.

Μὲ δυὸ πηδήματα δρίσκεται στὴν ἄκρῃ ἑνὸς βράχου καὶ μ' ἓνα τρίτο πέφτει στὰ νερὰ καὶ χάνεται!

'Ο νάνος εἶναι τώρα ἔξω φρενῶν. Σφίγγει τὴ γροθία του καὶ τὴν κουνάει ἀπειλητικὰ πρὸς τὴ θάλασσα, γρυλλίζοντας:

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρέ, ποὺ κρύφτηκες μέσα στὸν ὠκεανό! Μὰ θὰ σοῦ δείξω ἐγώ! Περίμενε λίγο καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ μεγάλος 'Υπερκοντοστούπης!

Καὶ τρέχει πρὸς τὸ σπίτι!

'Ο ἄνθρωπος
καὶ τὸ τέρας

Π ΕΦΤΟΝΤΑΣ στὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ, ὁ Κεραυνὸς βρίσκειτα· μέσα σ' ἓνα πυκνὸ παραπέτασμα ἀπὸ κόποιο μαῦρο ὑγρὸ, σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἀφήνει πίσω τῆς ἡ στυπὰ γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν ὑποχώρησί της καὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της.

Εἶναι ἓνα ὑγρὸ τόσο μαῦρο καὶ τόσο πυκνὸ, ὥστε οὔτε τὰ μάτια του, ποὺ εἶναι ὑπερφυσικὰ προικισμένα καὶ βλέπουν καθαρὰ ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, δὲν μποροῦν νὰ τὸ διαπεράσουν!

Ὁ Κεραυνὸς καταλαβαίνει.
Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος,
ποῦ εἶχε κλέψει τὴ Λάουρα,
ἀφήνει πίσω του ἓνα μαῦρο
σύννεφο γὰρ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ
τὴν καταδίωξί του.

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου
ταξιδεύει ἔτσι γιὰ ἄρκε-
τὴ ὥρα πρὸς τὰ κάτω, πρὸς
τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, χωρὶς
νὰ συναντήσῃ τὸν ἀντίπαλό
του.

Ξαφνικὰ τὰ νερὰ καθαρί-
ζουν. Ὁ Κεραυνὸς κυττάζει
γύρω του καὶ μένει κατάπλη-
κτος μπροστὰ στὸ ὑπέροχο
θέαμα, ποῦ ἀπλώνεται μπρο-
στά του.

Θαλάσσια φυτὰ κάθε εἴ-
δους, τεράστια φύκια, ἐξωτι-
κὰ δέντρα τοῦ βυθοῦ, κορά-
λια, πελώρια σφουγγάρια, φυ-
τρώνουν παντοῦ ὁλόγυρα, στὸ
βυθὸ τῆς θαλάσσης, σχηματί-
ζοντας ἓνα παράδοξο καὶ γοη-
τευτικὸ τοπίο, ποῦ λές κι' εἴ-
ναι φερμένο ἀπὸ κάποιον ἄλ-
λο κόσμο.

Ἀνάμεσα στὰ φυτὰ αὐτὰ
κυκλοφοροῦν ψάρια μὲ τὰ πιὸ
ἀπίθανα σχέδια καὶ μὲ τὰ
πιὸ πλοῦσια χρώματα ποῦ
μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς!

Πουθενὰ ὅμως ὁ Κεραυνὸς
δὲν διακρίνει τὴν ἀγαπημένη
τοῦ Λάουρα καὶ τὸν ἄνθρωπο
ποῦ τὴν εἶχε ἀπαγάγει! Ποῦ
πῆγαν; Τί ἀπόγιναν;

Μὲ γοργές κινήσεις, ὁ γυιὸς
τοῦ Ὑπερανθρώπου ἀρχίζει
νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στὰ
φυτὰ τοῦ βυθοῦ, κολυμπώντας
σάν πραγματικὸ ψάρι. Ψάχνει
παντοῦ, μέσα στὶς σχισμὲς
τῶν βράχων, μέσα σὲ σπη-

λιές, ἀνάμεσα σὲ πυκνοὺς θά-
μνους.

Μὰ τίποτα! Ἡ Λάουρα
καὶ ὁ ἀπαγωγέας τῆς δὲν φαί-
νονται πουθενά!

Μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη ἀ-
πὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπόγνω-
σι γιὰ τὸ οἴγουρο θάνατο
τῆς Λάουρας, ποῦ δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἀντέξει τόσῃν
ὥρᾳ χωρὶς ἀέρα, ὁ Κεραυνὸς
συνεχίζει τὸ ψάξιμο.

Ἄν μπορούσε τουλάχιστον
νὰ δοῇ τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς
ἀγαπημένης του...

Ξαφνικὰ, νοιώθει κάτι πανί-
σχυρο νὰ τὸν τυλίγῃ ἀπὸ τὴ
μέση καὶ νὰ τὸν τραβάῃ μὲ
ἀφάνταστη δύναμι, καθὼς ὁ
γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου
περνάει κοντὰ ἀπὸ τὸ στόμιο
μίας σπηλιάς.

Εἶναι ἓνα χταπόδι! Ἐνα
τεράστιο χταπόδι τοῦ βυθοῦ
τῶν ὠκεανῶν! Τὰ πλοκάμια
τοῦ εἶναι χοντρά σάν κορμὶ
ἀνθρώπου καὶ τὸ μᾶκρος τοῦ
ξεπερνάει τὰ δέκα μέτρα!

Ὁ Κεραυνὸς δοκιμάζει νὰ
ἀντισταθῇ, ἀλλὰ ἡ δύναμι τοῦ
χταποδιοῦ εἶναι τόσο μεγάλῃ
ὥστε τὸν τραβάει μέσα στὴ
σπηλιά, ὅπου ἔχει ἐγκαταστή-
σει τὴ φωλιά του τὸ τέρας
τῶν θαλάσσιων!

Ἐκεῖ διεξάγεται μιὰ ἀπε-
γνωσμένη πάλη, μιὰ τρομα-
κτικὴ μονομαχία ζωῆς καὶ θά-
νάτου, ἀνάμεσα στὸν ἄνθρω-
πο καὶ στὸ θαλάσσιο θηρίο!

Τὰ φοβερά πλοκάμια συ-
σφίγγουν μὲ μανίαν τὸ κορμὶ
τοῦ Κεραυνοῦ, προσπαθώντας
νὰ τὸ συνθλίψουν καὶ νὰ τοῦ
τσακίσουν τὰ κόκκαλα, ἐνῶ ὁ

γιός του 'Υπερανθρώπου προσπαθεί να απαλλαγεί εφαρμόζοντας στα πλοκάμια του χταποδίου συντριπτικές λαβές ζίου - ζίτσου με τα μυώδη μπράτσα του που είναι προικισμένα με υπερφυσική δύναμη!

Τò τέλος τής μάχης αυτής είναι γνωστό. Ο Κεραυνός θα νικήση τò τέρας! Πότε όμως; Πόσην ώρα θα κρατήση η άνανδρη αντιστάσις αυτή μονομαχία με τò πελώριο θηρίο; Καί, στο μεταξύ, τò κορμί τής Λάουρας κινδυνεύει να καταφαγωθή από τὰ ψάρια τού βυθού!



Ἡ τράινα τού «ἀνθρώπου - ψάρι» τρυπάει μόνο τò παντελόνι του!

Με λύσσα, ὁ Κεραυνός τραβάει τὰ πλοκάμια πού τὸν τυλίγουν. Κατορθώνει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ μερκά, ἀλλὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀλλὰ πλοκάμια ἀντ' καθιστοῦν τὰ πρῶτα καὶ τὸν αἰχμαλωτίζουν πάλι!

Ἔτσι δὲν προλαβαίνει νὰ ἀρπάξῃ τὸ χταπόδι ἀπὸ τὴ βάση τῆς κουκούλας τοῦ, πού εἶναι τὸ πρὸ εὐαίσθητο καὶ πρὸ τρωτὸ σημεῖο τοῦ.

Ξαφνικά, με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τοῦ, ὁ Κεραυνός βλέπει ἕνα μακρὺ καμάκι νὰ κατεβαίνει με ὀρμὴ καὶ νὰ καρφώνεται σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλοκάμια!

Τὸ τέρας συσπάται ἀπὸ τὸν πόνο...

Ὁ Νάνος καὶ τὸ σκάφανδρο

ΣΤΟ μεταξύ ὁ Κοντοστούπης γυρίζει τρέχοντας στὸ σπιτάκι καὶ μπαίνει μέσα ἀκαλλουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἑλχίνα, πού τὸν κυττάζει με τρυφερότητα καὶ θαυμασμό.

— Τί... τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς, ἀνδρεῖε μου Κοντοστούπη; ρωτᾷ!

— Θὰ δῆς!, ἀπαντᾷ ὁ νᾶνος μπαίνοντας στὸ δωμάτιό του. Θὰ δῆς! Ἄν δὲν τὸν κάνω ἐγὼ τὸν «ἄνθρωπο - ψάρι» νὰ μετανοώσῃ γιὰ ὅσα ἔκανε νὰ μὴ με λένε Κοντοστούπη!

Χώνει τὸ χέρι τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τραβάει ἔξω μιά... φόρμα δýτου, ἕνα

σκάφανδρο, σάν εκείνα που χρησιμοποιούν οι βουτηχτάδες!

Μαζί με το σκάφανδρο, τρεβάει κι' ένα μακρύ καμάκι με γκυστρωτή μύτη.

— Τί είναι αυτό; ρωτάει με άπορροια η Έλχίνα.

— Αυτό, απαντάει ο νάνος φορώντας το σκάφανδρο, είναι: μία στολή με την οποία μπορεί κανείς να τριγυρίζη μέρες ολόκληρες στο βυθό της θάλασσας, χωρίς να πάθι τίποτα! 'Η περκεφαλαία του έχει μέσα μία συσκευή που παράγει αέρα! Πήρα μαζί μου το σκάφανδρο αυτό, όταν φύγαμε για εδώ, γιατί έσκόπευα να κατεβώ στο βυθό του ωκεανού για να δω μαργαριτάρια! Τώρα, θα το χρησιμοποιήσω για να πάω να τιμωρήσω το τέρας που έπνιξε τον Κεραυνό και την Λάουρα!

Είναι έτοιμος τώρα. Με το σκάφανδρο και με το μεγάλο καμάκι στο χέρι, ο Κοντοστούπης φαντάζει τώρα πιο μεγαλόσωμος και πιο τρομερός.

Ο θαύμασμος της Έλχινας δεν έχει όρια τώρα. Το πρόσωπό της ζαρώνει τώρα, θυμίζοντας στραπατσarisμένο... καρπούζι.

— Γενναίε μου!, λέει. Πρόσεχε! Δε θέλω να πάθης τίποτα! 'Αν σε σκοτώσουν, θα πεθάνω κι' εγώ από μαράζι! Σε περιμένω να γυρίσης πίσω και να... παντρευτούμε!

Το πρόσωπο του νάνου γίνεται σαν τομάτα μέσα στην



«Κοιμήσου γλυκά, ω ξένη!, μουρμουρίζει η όμορφη γοργόνα. Κοιμήσου γλυκά!»

περκεφαλαία του. Άνοίγει το στόμα του για να πη κάτι, αλλά μετανοώνει. Σηκώνει το καμάκι του για να χτυπήσει την δίσχυμη Έλχίνα, αλλά την λυπάται και το κατεβάζει πάλι...

Είτετα το βάζει στα πόδια για τη θάλασσα με μεγάλα ελξία δήματα και χάνεται μέσα στα νερά.

Όταν βρίσκεται πια μέσα στη θάλασσα και κατεβαίνει την κατηφορική πλαγιά προς το βυθό του ωκεανού, τότε τρομάζει αληθινά.

«Τί... τί γυρεύω εδώ κάτω; σκέπτεται. Τί γυρεύει ή

άλεπού στο παζάρι; Τί θά γίνη ἂν συναντήσω κανένα τέρας καί πάθω... συγκοπή; Τί θά γίνη ἂν λιποθυμήσω; "Ὦχ ἡ καρδούλα μου!"

Καί ὁ νᾶνος ἀποφασίζει νά γυρίσῃ πίσω καί νά δηλώσῃ ψέματα στήν Ἑλχίνα πῶς ἐσκότώσε τὸ πλάσμα, πού εἶχε πνίξει τὸν Κεραυνὸ καί τὴν Ἀστραπή!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νά πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιο αὐτό, πού τοῦ τὸ ὑπαγορεύει ὁ τρόμος.

Ἐχει φτάσει πιά στὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ καί... δυὸ ἄνθρωποι μὲ μεμβράνες στὰ χέρια καί στὰ πόδια καί μὲ πτερυγία ψαριοῦ στ' αὐτιά πλησιάζουν γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κλυμπώντας.

Κρατοῦν τρίαίνες καί τίς προτείνουν πρὸς τὸν κατάπληκτο, κατατρομαγμένο καί ἀποσβολωμένο Κοντοστούπη.

«Ἄγιοι Πάντες!, σκέπτεται ὁ νᾶνος. Τί θέλουν ἀπὸμένα αὐτοὶ οἱ «ἄνθρωποι - ψάρια»; Τοὺς πείραξα καθόλου; Κύτταξε πού καταντήσαμε! Νὰ μὴν μπορῇ ἓνας φιλήσυχος καί φιλόνομος ἄνθρωπος νά κατεβῇ καί νά κόνῃ ἓναν περιπᾶτο στὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ! Θὰ διαμαρτυρηθῶ στήν... ἀστynomία, ὅταν θά γυρίσω στὴ Νέα Ὑόρκη! Δὲν εἶναι κατάστασι αὕτη!...».

Οἱ δυὸ «ἄνθρωποι - ψάρια» ἔχουν τώρα φτάσει πολὺ κοντά του. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐτοιμάζεται νά καρφώσῃ τὸν Κοντοστούπη μὲ τὴν τρίαινά του. Ἡ κίνησί του, καθὼς

σπρώχνει τὴν τρίαίνα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νᾶνου, εἶναι τόσο γρήγορη, ὥστε ὁ κωμικὸς βοηθὸς τῶν Ὑπερανθρώπων δὲν προλαβαίνει νά προφυλαχτῇ!

Τὰ καμακωτὰ δόντια τῆς τρίαίνας τὸν χτυποῦν κατὰ στήθα! Δὲν τρυποῦν τὸ κορμί του, πού εἶναι ἄτρωτο, ὁ Κοντοστούπης ὅμως νοιώθει κάττι, σὰν δυνατὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα νά τὸν συγκλονίξῃ ὁλόκληρο καί νά τὸν μετατοπίξῃ πέντε μέτρα μακριά!

Ἡ ψυχὴ τοῦ νᾶνου γεμίζει τώρα ἀπὸ ἓνα μανιασμένο θυμό.

«Θάῤησε νά μὲ δολοφονήσῃ τὸ τέρας! σκέπτεται μὲ λύσσα. Νὰ μὲ δολοφονήσῃ στὰ καλά καθούμενα, χωρὶς ἐγὼ νά τὸν πειράξω καθόλου! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριδιά!»

Καί ὁ νᾶνος, κλεισμένος μέσα στὸ σκάφανδρο του, ὀρμάει μὲ τὸ καμάκι του προτεταμένο!

Ὁ «ἄνθρωπος - ψάρι» δοκιμάζει νά ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα, μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὸ καμάκι τὸν χτυπάει στὸ στήθος, ἀκριδῶς πάνω στὴν καρδιά, καί τὸν τρυπάει ρίχνοντάς τὸν νεκρό!

Ὁ ἄλλος, μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι, ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη καί ἡ τρίαινά του χτυπάει τὸ νᾶνο στὸ κορμί.

Ὁ νᾶνος νοιώθει πάλι νά τὸν συγκλονίξῃ τὸ ἴδιο ἡλεκτρικὸ ρεῦμα καί πέφτει! Ὁ «ἄνθρωπος - ψάρι» στέκεται

ἀπὸ πάνω του καὶ κατεβάζει τὴν τρίαινα μ' ὅλη του τὴ δύναμη ἐναντίον τῆς περικεφαλαίας, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν σπάσῃ καὶ νὰ θέσῃ ἔτσι ἐκτὸς μάχης τὸν μικρόσωμο καὶ ἀλλόκοτα δυνατὸ ἀντίπαλό του!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης, καταλαβαίνοντας τὸ σχέδιό του, συστρέφεται ἀπότομα κι' ἔτσι ἡ τρίαινα τρυπάει ἀπλῶς τὸ ἓνα μπαντζάκι τοῦ παντελονιοῦ του!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ καμάκι τοῦ νάνου κινεῖται μὲ ὀρμὴ καὶ ὁ δεύτερος «ἄνθρωπος - ψάρι» πέφτει νεκρὸς, τρυπημένος στὸ λαιμό!

Ὁ Κοντοστούπης ἀνορθώνεται, τρέμοντας ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, καὶ ἀπομακρύνεται μὲ μεγάλα βήματα.

«Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι τὰ βάζουν μὲ τὸν... Ὑπερκοντοστούπη!, σκέπτεται μὲ καμάρι σαλεύοντας ἄγρια τὸ καμάκι του καθὼς προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ θαλάσσια φυτὰ. Τοὺς ἐσκότωσα, ἀλλὰ μὴ νομίζουν ὅτι θὰ σταματήσω ὡς ἐκεῖ! Θὰ τοὺς κάνω καὶ μιὰ μήνυσι νὰ δροῦν γιὰ καλὰ τὸν μετῆλὰ τους καί... Ἄγιε Ὁνούφριε, προστάτη μου! Τί... τί εἶναι αὐτό»;

Ὁ Κοντοστούπης
ἐπεμβαίνει

ΜΑΚΡΥΑ, πρὸς τὰ δεξιὰ του, μέσα ἀπὸ ἓνα σκοτεινὸ στόμιο, στὴ βάσι ἐνὸς δράχου, βλέπει νὰ ξεπροβάλλουν

τὰ ἀφάνταστα χοντὰ καὶ μακρὰ πλοκάμια ἐνὸς γιγαντιαίου χταποδιοῦ!

Τὰ ὀγκώδη πλοκάμια σαλεύουν νωθρὰ, σὰν νὰ περιμένουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς λείας τους! Δὲν εἶναι εὐκολο νὰ τὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἀνάμεσα στὰ διάφορα θαλάσσια φυτὰ γύρω, ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μ' αὐτὰ.

Ξαφνικά, τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ὀχι ἀπλῶς ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν... περικεφαλαίαν ποὺ κλείνει τὸ κεφάλι του!

Βλέπει κάποιον νὰ προβάλῃ πίσω ἀπὸ τὸν δράχον, ποὺ στὴ βάσι του παραμονεύει τὸ πειώριο χταπόδι!

Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ντυμένος μὲ μιὰ κίτρινη ἐφαρμοστὴ στολὴ καὶ μὲ μπέρτα... Εἶναι ὁ Κεραυνός! Ὁ Κεραυνὸς ζωντανός!

Ἡ ψυχὴ τοῦ καημένου τοῦ νάνου γεμίζει ἀπὸ μίαν ἀπερίγραπτη χαρὰ. Ὁ γιὸς τοῦ ἀγαπημένου του φίλου, τοῦ Ὑπερανθρώπου, εἶναι ζωντανός! Δὲν πνίγηκε, λοιπόν, πέφτοντας στὴ θάλασσα! Ψάχνει ἀκόμα στὸ θυδὸ τοῦ ὠκεανοῦ γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένην του Λάουρα!

Μὰ ἡ χαρὰ τοῦ Κοντοστούπη δὲν κρατᾷ πολὺ. Γιατί, ξαφνικά, τὰ πλοκάμια τοῦ χταποδιοῦ ἀρπάζουν τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸ χταπόδι χώνεται μέσα στὴ φωλιά του τραβώντας μαζί του καὶ τὸν γιὸ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

«Παναγίτσα μου!, μουρ-

μουρίζει ο νάνος μέσα στην περικεφαλαία του, Χριστουλάκη μου! Πάει ο Κεραυνός! Πάει το καημένο το παιδί! Θά το φάη το παλιοχταπόδο! Κουράγιο, Κεραυνέ κι' έφτασα! Θά το άρπάξω το τέρας και θά το χτυπήσω χάμω σάν... χταπόδι!»

Ένώ από το στόμα της σπηλιάς θγαίνουν κομμάτια από φύκια και στρόβιλοι θολών νερών, σημάδια της άγριας μάχης που διεξάγεται εκεί μέσα, ο Κοντοστούπης πλησιάζει με το καμάκι του έστομο για δράσι.

Όταν φτάνη κοντά στο στόμιο, σταματάει. Τά δόντια του χτυπούν δυνατά μεταξύ τους μέσα στην περικεφαλαία του σκαφάνδρου και τὰ χείλη του τρέμουν από το φόβο και τη λαχτάρα, που ποιώθει ο νάνος.

Νοιώθοντας συγχρόνως ντροπή γι'α το φόβο του, ο Κοντοστούπης γρυλλίζει μέσα του:

«Έ; Ποιός είπε ότι φοδήθηκα; Χά, χά, χά! Τά δόντια μου δεν χτυπούν μεταξύ τους από το φόβο, αγαπητοί μου, αλλά από το πολύ κρύο έδω κάτω! Έμπρός, μεγάλε Κοντοστούπη!»

Και μπαίνει μέσα στη σπηλιά, ενώ ή καρδιά του κάνει στρφογυριστές τούμπες και χοροπηδητά μέσα στο στήθος του, κλωτσώντας τὰ πλευρά του σάν άφηνισμένο μουλάρι!

Το θέαμα που αντικρύζει κάνει το αίμα του νά παγώ-

ση και την ανάσα του νά παύσῃ. Ο Κεραυνός και το γιγάντιο τερατώδες θηρίο της θάλασσας συμπλέκονται, καταβάλλοντας υπερφυσικές δυνάμεις, που θά μπορούσαν νά μετακινήσουν έλλάκληρο δουνό, αν ένώνονταν μεταξύ τους!

Ο Κεραυνός είναι σφιγμένος ανάμεσα στα πλοκάμια του χταπόδιού και τότε κατορθώνει νά έλευθερωθῇ, πότε τὰ πλοκάμια τόν γραπώνουν πάλι και τόν σφίγγουν συντριπτικά!

Ο Κοντοστούπης, μπροστά στον κίνδυνο που διατρέχει ο φίλος του, ξεχνάει το δικό του τρόμο.

Με το καμάκι του άνυψωμένο, κάνει μερικά γοργά θέματα μέσα στη σπηλιά. Θολά, ταραγμένα νερά τόν τυλίγουν.

Δέ βλέπει τώρα καθαρά γύρω του και, ξαφνικά, νοιώθει ένα πλοκάμι νά τυλίγεται γύρω από τη μέση του!

«Α... Α... Α... Αγιόι Πάντες», μурμουρίζει μέσα στην περικεφαλαία του. Με άρπαξε το θηρίο! Είμαι χαμένος!»

Και άνεβοκατεβάζει με όρμη το καμάκι του.

Η άγκιστρωτή μύτη του καμακιού χώνεται βαθειά μέσα στο πλοκάμι παραλύοντάς το. Το γιγάντιο χταπόδι συσπάται από τόν πόνο και, γιά μιá μόνο στιγμή, χαλαρώνει τὰ υπέλοιπα πλοκάμια του.

Αυτή ή στιγμή είναι άρκετή γιά τόν Κεραυνό.

Με μιá ταχύτητα σφιστρο-

φή, ξεγυλιστράει ανάμεσα στα πλοκάμια, χύνεται πρὸς τὸ μέρος τῆς κουκούλας τοῦ τέρατος καὶ ἀρπάζει τὸ χταπόδι ἀπὸ τῆ δάσι τῆς κουκούλας, ἀπὸ τὸ λαίμω, μὲ μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβή!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ δὲν εἶναι εὐκλεὶς νὰ τὸ περιγράψῃ κανεὶς!

Τὰ πλοκάμια τοῦ χταποδίου γυρίζουν καὶ κουλουριάζονται γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ γυῖο τοῦ Ὑπερανθρώπου. Ὁ Κεραυνὸς καὶ τὸ θαλάσσιο θηρίο μεταβάλλονται: σὲ μιὰ σφαίρῃ μάζα, ποὺ στοφογυρίζει μὲ μανία μέσα στὴ σπηλιά, παρασύροντας καὶ τὸ νᾶνο μὲ τὸ σκάφανδρο τοῦ σὲ μιὰ τρελλὴ περιδίνισι!

Μὰ αὐτὴ τῇ φορᾷ ἡ ἀντίστασι τοῦ χταποδίου δὲν κρατᾷ περὶ. Ἡ ἀδυσώπητη λαϊβὴ τοῦ Κεραυνοῦ κάβει: πέρα - πέρα τὸ λαίμω του, χωρίζοντας ἐντελῶς τὴν κουκούλα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κορμὶ τοῦ χταποδίου!

Τὸ τέρας τοῦ θυθοῦ παραλύει. Σωράζεται χάμω καὶ μένει νεκρὸ, ἀσάλευτο, σὰν μὴ μᾶζα ἀπὸ ζελατίνη!

Ὁ Κεραυνὸς κυττάζει γύρω γὰ νὰ δῇ ποῖος ἦταν ἐκείνος πρὸς τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπέμβασί του τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ νικήσῃ τὸν φριχτὸ ἀντίπαλό του.

Μὰ δὲν βλέπει κανένα! Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια!

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ γεμάτος ἀπορία, ἀνισχυρίζεται ξαφνικά.

—Βλέπει ἓνα - δυὸ πλοκά-

μία τοῦ χταποδίου νὰ σαλεύουν ἀργά!

Συσπείρωνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ πάλι ἐναντίον τοῦ θηρίου, ὅταν βλέπει τὰ πλοκάμια νὰ παραμερίζουν καὶ νὰ προβάλλῃ ὁ... Κοντοστούπης ντυμένος μ' ἓνα σκάφανδρο!...

Ἡ Γοργόνα καὶ τὸ Μοιραγριτάρι

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ συνεχίζει τώρα τὸ ψάξιμο ανάμεσα στὰ βράχια καὶ στὰ φυτὰ τοῦ θυθοῦ. Ψάχνει νὰ δρῇ τὸ νεκρὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης του Λάουρας!

Ὁ Κοντοστούπης τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι. Ὁ νᾶνος σταματᾷ πότε - πότε καὶ ψάχνει γὰ νὰ δρῇ κανένα... μαργαριτάρι!

«Θὰ βρῶ πολλὰ μαργαριτάρια, σκέπτεται καὶ θὰ γίνω ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Θὰ χτίσω ἓνα παλατάκι: στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ κάα-θώμαι ὅλη μέρα! Κι' ὅταν θὰ κἀνὴ ζέστη, θάχω ἓνα νέγρο νὰ μοῦ κἀνὴ ἀέρα μὲ μιὰ δεντάλια!»

Ὁ Κεραυνὸς, καθὼς πηγαίνει μπροστά, σταματᾷ ξαφνικά ἀποσβολωμένος. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρίζει εἶναι τόσο ἀπίστευτο, τόσο φανταστικὸ καὶ παραμυθένιο, ὥστε ὁ γυῖος τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ὀνειρεύεται!

Ἐνα τεράστιο ὄστρακο

τῆς θάλασσας, μὲ τὸ κέλυφός του ὀρθάνοιχτο, στέκεται σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων μπροστά του. Εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε θὰ μπορούσε ἀνετα νὰ χωρήσῃ μέσα του τρεῖς ἀντρες.

Στὸ βάθος τοῦ ὄστρακου κάτι φεγγοβολάει ἀλλόκοτα, σκορπίζοντας γύρω μιὰ παράξενη καὶ γλυκεῖα ἀνταύγεια. Εἶναι ἓνα μαργαριτάρι! Ἐνα μαργαριτάρι πού φτάνει σὲ μέγεθος ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο τόπι!

Κοντὰ στὰ χεῖλη τοῦ ὄστρακου μὲ τὸ μαργαριτάρι, εἶναι ξαπλωμένη μιὰ... γοργόνα! Ναι! Μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα πού ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω εἶναι... ψάρι!

«Δὲν εἶναι δυνατόν!», σκέπτεται ὁ Κεραυνός. Σίγουρα, τὰ βλέπω στ' ὄνειρό μου ὅλα αὐτά! Δὲν ὑπάρχουν γοργόνες! Μόνο στὰ παραμύθια ὑπάρχουν!»

Τὰ ὁμορφα καὶ παράξενα μάτια τῆς γοργόνας καρφώνονται στὰ δικά του. Μιὰ μυστηριώδης δύναμις ἀγγίζει τὸν Κεραυνό καὶ τὸ αἶμα κυλάει πιὸ γοργὰ στὶς φλέβες του.

Μιὰ σιωπηλὴ φωνὴ λέει μέσα στὸ μυαλό του:

«Ἐλα κοντὰ, ὦ ξέने! Ἐλα κοντὰ! Εἶμαι ἡ Κοραλία, ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν! Ἐλα κοντὰ! Ἐγὼ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω τὴν ἀπόλυτη γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία! Κύτταξέ με κολὰ στὰ μάτια κι' ἔλα κοντὰ! Ἐλα καὶ ξάπλωσε στὰ γόνατά μου! Ἐλα νὰ κοιμηθῇς, νὰ κοιμηθῇς

γλυκὰ, σὰν νεογέννητο παιδάκι! Ἐλα!»

Ὁ Κεραυνὸς ὑπακούει. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ. Δὲν θέλει νὰ ἀντισταθῇ στὴ γλυκεῖα φωνὴ καὶ στὰ παράξενα καὶ γλυκὰ μάτια τῆς γοργόνας.

Πηγαίνει κοντὰ, ξαπλώνει χάλμω καὶ ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά της. Κλείνει τὰ μάτια του κι' ἓνας βαθὺς, γλυκὸς ὕπνος τὸν κυριεύει.

Ἀμέσως ἡ γοργόνα τὸν παίρνει στὴν ἀγκαλιά της καὶ ὀπομακρύνεται κολυμπώντας μὲ ἀπερίγραπτη χάρι.

Ὁ Κοντοστούπης, πού παρακαλοῦθεϊ τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ σκηνή, πλῆσθ ἀπὸ ἓνα θάμνο κοραλιῶ, μὲ τὴν ἀνάσα του πιασμένη ἀπὸ ἀγωνία, κάνει μερικά δῆματα μπροστὰ καὶ σταματᾷ ἐκθαμβος.

«Πῶ, πῶ, πῶ!, μουρμουρίζει μέσα στὴν περικεφαλαία του. Τί μαργαριτάρι εἶναι αὐτό; Τί μαργαριτάρια; Τί μαργαριτάρια; Ὦχ ἡ καρδούλα μου! Θὰ πόθω καμμιὰ συγκινησὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ συγκινησὶ! Ὅπορος ἔχει τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Πρέπει νὰ τὸ πάρω!»

Μὲ ἀπέραντη προσοχή, ὁ νᾶνος κάνει τὸ γύρο τοῦ ὄστρακου καὶ τὸ πλησιάζει ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου σμύθουν τὰ δυὸ κομμάτια του. Ἐκεῖ, τὸ μαργαριτάρι ἀπέχει πολὺ λίγο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὄστρακου.

Ὁ Κοντοστούπης ἀπλώνει

γοργά τὸ χέρι του, ἀρπάζει τὸ πελώριο μαργαριτάρι καὶ τραβάει πίσω τὸ χέρι του, ἐνῶ τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ ὀστροκου κλείνουν μὲ φόρα!

Μιά δυνατὴ χαρὰ πλημμυρίζει τὸ στήθος τοῦ νάνου. Εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου! Εἶναι...

Ξαφνικά, ἡ χαρὰ του σβήνει. Θυμάται τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ γοργόνα ποὺ τὸν ἀπήγαγε! Καὶ θυμάται τὴ Λάουρα!

Κυττάζει γύρω. Βλέπει μακριὰ τὴ γοργόνα νὰ γλυστρά ἀνάμεσα στὰ φυτὰ ξεμακραίνοντας γοργά.

Ὁ Κοντοστούπης χώνει μὲ δυσκολία τὸ ὀγκῶδες μαργαριτάρι σὲ μιὰ μεγάλη τσέπη τοῦ σκάφανδρου καὶ ἀρχίζει κι' αὐτὸς νὰ κολυμπᾷ γοργὰ πίσω ἀπὸ τὴ γοργόνα...

Ένας Ἀλλόκοτος
Κόσμος

ΔΕΝ βαστάει πολὺ τὸ κυνηγητὸ αὐτό. Σὲ λίγα λεπτά ὁ Κοντοστούπης βλέπει τὴ γοργόνα νὰ σταματοῦν μέσα σ' ἓνα ξέφωτο τοῦ βυθοῦ, τριγυρισμένο ἀπὸ πανύψηλα, κόκκινα κοράλια.

Τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶναι στρωμένο ἀπὸ μικρὰ κίτρινα φύκια, ποὺ ἔχουν θγάλει κάτω σπρα λουλούδια.

Σὲ μιὰ ἄκρῃ τοῦ ξέφωτου, στὴ βάση ἐνὸς βράχου, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ τρύπα.

Ἡ γοργόνα κολυμπᾷ

πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ μπαίνει μέσα. Ὁ Κοντοστούπης τὴν ἀκολουθεῖ.

Βρίσκεται σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά. Ἡ γοργόνα εἶναι τώρα στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τῆς σπηλιάς. Ἀπλώνει τὸ ἓνα τῆς χέρι καὶ τραβάει μιὰ προεξοχὴ τοῦ πέτρινου τοίχου. Μιὰ τρύπα ἀνοίγει ἀμέσως στὸν τοῖχο.

Ἡ γοργόνα, ἔχοντας πάντα τὸν Κεραυνὸ στὴν ἀγκαλιά της, περνάει μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα, ποὺ ξανακλείνει ἀμέσως πίσω της.

Ὁ Κοντοστούπης, γεμάτος ἀπορία καὶ μὲ κάποιο φόβο στὴν καρδιά, πηγαίνει κοίτᾳ στὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου καὶ τὴν περιεργάζεται, ἀνεβοκατεβάζοντας νευρικὰ τὴ μύτη του.

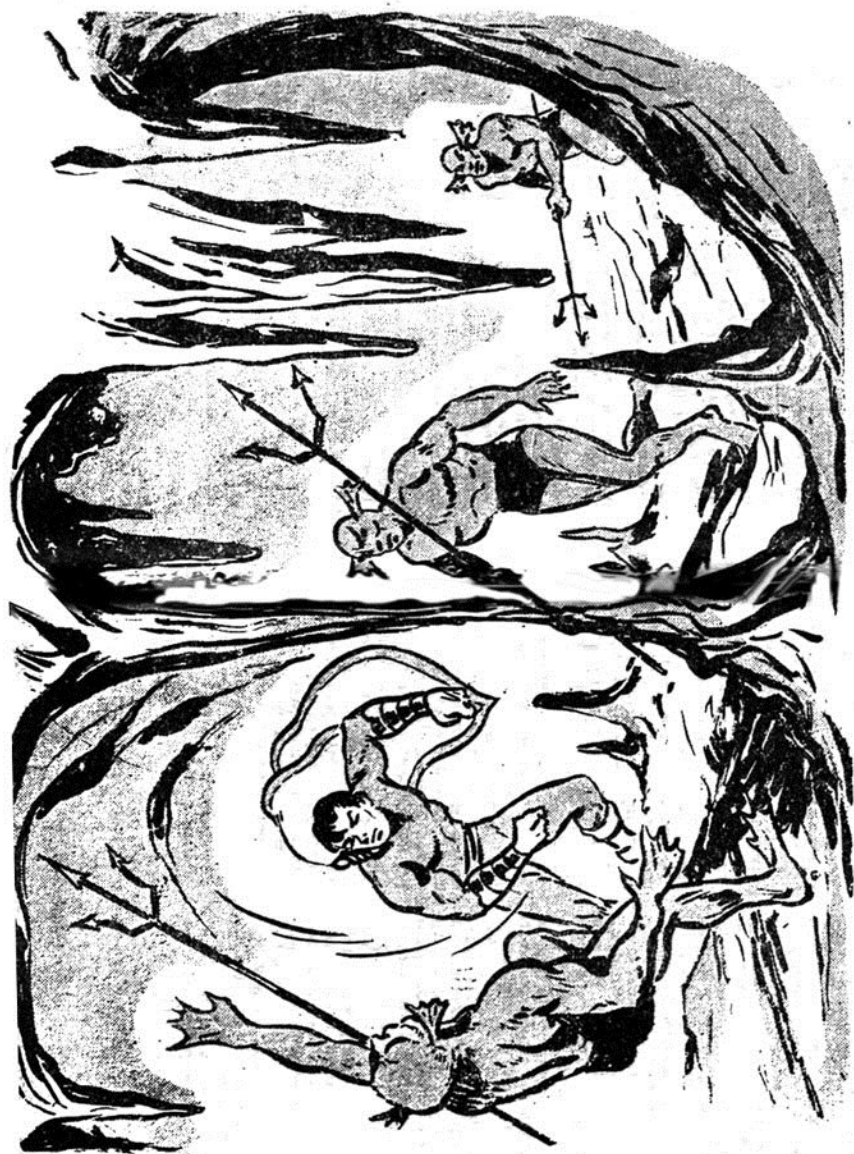
Ἀπλώνει τὸ χέρι του διαστακτικὰ, πιάνει τὴν προεξοχὴ καὶ τὴν τραβάει.

Ἡ τρύπα σχηματίζεται πάλι στὸν τοῖχο. Ὁ Κοντοστούπης κάνει μερικὰ βήματα μέσα στὸ ἀνοιγμα, ποὺ ξανακλείνει ἀμέσως πίσω του.

Βρίσκεται τώρα μέσα σὲ ἀπόλυτο μαῦρο σκοτάδι!

«Διάβολε!, μωρμουρίζει τρεμαγμένος. Δὲ βλέπω οὔτε τὴ μύτη μου ἐδῶ μέσα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ κανεὶς πῶς ἡ μύτη μου εἶναι... μικρή! Πού βρίσκομαι»;

Ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ ψάχνει γύρω πασπατευτὰ. Τὰ δάχτυλά του συναντοῦν ἓναν τοῖχο καὶ βρίσκουν μιὰ ἄλλῃ προεξοχὴ. Τὴν τραβάει. Ένα



Οι «άνθρωποι - ψάρια» είναι πολλοί, μα οι γροθιές του Κερανού σκορπίζουν τὸν θάνατο καὶ τὸν πανικό ἀνέμεσά τους !

σφύριγμα ακούγεται και ο νάνος νοιώθει το νερό να φεύγει από γύρω του!

«Έπειτα ένα άλλο άνοιγμα σχηματίζεται και ο Κοντοστούπης μπαίνει σε μια σπηλιά, που είναι γεμάτη από σταλακτίτες.

Δεν υπάρχει καθόλου νερό εκεί μέσα!

Υπάρχει όμως κάτι άλλο: δυο «άνθρωποι - ψάρια» με τρία χέρια, που, μόλις βλέπουν το νάνο με το σκάφανδρο, πλησιάζουν απειλητικά προς το μέρος του, προτείνοντας τα όπλα τους!

«Τώρα την έπαθα για καλά!», σκέπτεται ο Κοντοστόυπης. Θα με σουβλίσουν οι άνθρωποι - ψάρια και δεν έχω το καμάκι μου για να τους δώσω ένα καλό μάθημα ψαρικής! Έν τάξει, αδερφάκια μου! Παραδίνομαι! Μη με καμακώσετε!»

Και σηκώνει ψηλά τα χέρια του.

Οι δυο «άνθρωποι - ψάρια» πηγαίνουν κοντά του και τον αρπάζουν από τα μπράτσα.

Την ίδια στιγμή, συμβαίνει κάτι που γεμίζει τον Κοντοστούπη έκπληξι και χαρά.

Τα πρόσωπα των δυο αλλόκοτων όντων συσπώνται από πόνο και τρόμο! Τα δάχτυλά τους παρατούν το νάνο και τα γόνατά τους λυγίζουν! Σωριάζονται χάρω και μένουν εκεί, άσάλευτοι, νεκροί!

Ο Κοντοστούπης μένει για μερικές στιγμές έμβρόντητος, μην μπορώντας να εξηγήσει το καταπληκτικό αυτό φαινό-

μενο. «Έπειτα, μια έκφραση κατανόησης λάμπει στο πρόσωπό του, μέσα στο σκάφανδρο.

«Καταλαβαίνω!», σκέπτεται. «Όταν ήρθαν κοντά και με κύτταξαν στο πρόσωπο, άναγνώρισαν τον τρομερό Υπερκοντοστούπη κι' έπαθαν... συγκοπή από το φόβο τους! Χμ! «Όχι» παίζουμε! Έμπρός, γενναίε μου Κοντοστόυπη!»

Και ο νάνος προχωρεί προς το βόθος της σπηλιάς. Εκεί όμως μια νέα έκπληξι τον περιμένει. Μια έκπληξι μεγαλύτερη από την προηγούμενη.

«Έχει φτάσει σ' ένα άνοιγμα, στον τοίχο της σπηλιάς. Πέρα από το άνοιγμα αυτό, έκτείνεται ένας μεγάλος κάμπος, με μια μαρμαρίνη πόλι στη μέση! Δασάκια φυτρώνουν σε διάφορα σημεία του κάμπου και καλλιεργημένα περιβόλια διακρίνονται γύρω από την πόλι!

Ψηλά, ένας ήλιος φωτίζει ζωηρά τον κάμπο και την πόλι!

Ο Κοντοστούπης καταλαβαίνει. Ο κάμπος αυτός δεν είναι παρά το έδαφος μιας άπέραντης σπηλιάς, που βρίσκει κάτω από τη θάλασσα! Ο ήλιος είναι τεχνητός! Είναι μια απομίμηση του πραγματικού ήλιου! Είναι ένας τεράστιος, άσπρος ηλεκτρικός γλόμπος κρεμασμένος στο ταβάνι της σπηλιάς, που διακρίνεται άμυδρά στα ύψη!

Καθώς ο νάνος προχωρεί σαστισμένος μια ομάδα από

πέντε «άνθρώπους - ψάρια» ξεπροβάλλει πίσω από κάτι θάμνους και βαδίζει γοργά έναντιόν του!...

‘Η Βασίλισσα
των Βυθών!

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ανοίγει τὰ μάτια του. Κυττάζει γύρω του και δὲν μπορεί νὰ καταλάβῃ ποῦ βρίσκεται καὶ τί τοῦ ἔχει συμβῇ. Εἶναι μέσα σ’ ἓνα μεγάλο δωμάτιο, ποῦ οἱ μαρμαρίνοι τοῖχοι του εἶναι στολισμένοι μὲ μεγάλα μαργαριτάρια καὶ μὲ σπάνια, παράξενα ὀστρακὰ τῆς θάλασσας.

Τὸ πάτωμα εἶναι στρωμένο μὲ ὑπέροχα χαλὰ, πλεγμένα μὲ πολυχρῶμα θαλάσσια φυτά. Τὰ ἐπιπλά εἶναι ἀπὸ κοράλι!

‘Ο ἴδιος εἶναι ξαπλωμένος πάνω σ’ ἓνα κρεβάτι.

‘Ανασηκώνεται. Τρίβει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐκπληξί.

‘Απέναντί του, ξαπλωμένη σ’ ἓνα ντιβάνι, εἶναι ἡ γοργόνα, ποῦ εἶχε δὴ δίπλα στο ὀστρακο μὲ τὸ τεράστιο μαργαριτάρι!

Μὰ δὲν εἶναι πιά γοργόνα! Δὲν εἶναι πιά ψάρι ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω! Εἶναι τώρα μιὰ σωστή γυναῖκα, μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα, ντυμένη μ’ ἓνα παράξενο φόρεμα, μὲ ψάρια καὶ φύκια ζωγραφισμένα ἐπάνω του.

Βλέποντας τὴν ἐκπληξί τοῦ Κερανοῦ χαμογελάει καί, χωρίς ν’ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, μιὰ ἀλλόκοτη, γλυκεῖα φωνή

λέει μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ γυν.οῦ τοῦ ‘Υπεράνθρωπου:

«Δὲν εἶμαι στὴν πραγματικότητα μισὴ γυναῖκα καὶ μισὴ ψάρι, ὦ ξεने! “Ὅταν βρίσκωμαι μέσα στὴ θάλασσα, φορῶ ἓνα εἶδος φόρμας ἀπὸ λεπτὸ καὶ ἐλαστικὸ μέταλλο, γιὰ νὰ κολυμπῶ πιὸ ἄνετα καὶ πιὸ γρήγορα! Εἶμαι ἡ Κοραλία, ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν, ὅπως σου εἶπα. “Εγὼ καὶ οἱ δικοί μου εἴμαστε φτιαγμένοι ἔτσι ὥστε μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ μέσα στὸ νερὸ καὶ στὸν ἀέρα! Χιλιάδες χρόνια ζῇ ἡ φυλὴ μου στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν! Σιγὰ - σιγὰ, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, κατωρθώσαμε νὰ φτιάξουμε μιὰ ὑπόγεια πόλιν μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά, ἀφοῦ μετατρέψαμε τὸ ἔδαφός της σὲ καλλιεργημένο κάμπο! Ζούσαμε εὐτυχισμένοι ἐδῶ κάτω... Τώρα ὅμως πρέπει νὰ ἀνεβούμε στὴ στεριά, νὰ ζήσουμε στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι! Τὸ λένε αὐτὸ οἱ παραδόσεις τῶν προγόνων μας: “Ὅταν ἄνθρωποι ποῦ πετοῦν ἔρθουν νὰ ζήσουν κοντὰ στὸν ἀερογιάλι, ἡ Φυλὴ τῶν Βυθῶν πρέπει νὰ βγῇ ἔξω, στὴ στεριά, καὶ νὰ κυριεύσῃ τὸν κόσμον! “Ἀλλοιῶς, ἡ καταστροφή κ’ ὁ θάνατος μᾶς περιμένει ὅλους!... Αὐτὰ λένε οἱ παραδόσεις τῆς φυλῆς μου!... “Εἴσι, ὅταν πληροφορήθηκα ὅτι ἄνθρωποι πέρασαν πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἐγκαταστάθηκαν σ’ ἓνα σπιτάκι, κοντὰ στὴ θάλασσα, ἀποφάσισα νὰ

ἀρχίσω τὴ δρᾶσι. Καὶ, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, θέλησά νά σᾶς αἰχμαλωτίσω ὅλους σας γιὰ νά μάθω ποιοὶ εἴστε καὶ τί κάνετε ἐδῶ! "Ενας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου αἰχμαλώτισε τὸ κορίτσι ἐκεῖνο. Ἐπειτα, ἐσύ κι' ὁ μικρόσωμος σύντροφός σου μὲ τὰ παράξενα ρούχα ἀρχίσατε μὲ μανιασμένη ἐπιθεσί ἐναντίον μας! Τώρα ὅλα τελείωσαν. Ἐσύ εἶσαι αἰχμαλώτός μου, τὸ κορίτσι εἶναι αἰχμαλώτῃ μου καὶ ὁ μικρόσωμος σύντροφός σου θὰ αἰχμαλωτιστῇ σὲ λίγο!... Δὲν θὰ σᾶς σκοτώσουμε, παρὰ μόνο ἀν' ἀντιληφθῶ ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταστρέψετε τὰ σχέδιά μου! Ὁ στρατὸς μου θὰ ἀνεβῇ στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας καὶ θὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐπιθεσί ἐναντίον τοῦ κόσμου τῆς ξηρᾶς! Δὲ θὰ ἔχουν ὡς ὅπλα τίς πρωτόγονες τρίαινες ποὺ εἶδες, ὡ ξένε! Ἐπιδέξιοι πράκτορές μου κατῶρθωσαν νὰ κλέψουν τὸ μυστικὸ τῆς κατασκευῆς τῶν νέων ὀπλῶν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς στεριᾶς καὶ νὰ φτιάξουν ἕνα ἐργαστάσιον, ὅπου κατασκευάζουμε ἀτομικὰ ὅπλα καὶ πιστόλια, ποὺ ἐκτοξεύουν ἀτομικὴ ἐνέργεια! Ἐλα μαζί μου νὰ δῆς!

Ὁ Κεραυνὸς θέλει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς παράξενης αὐτῆς Βασίλισσας τῶν Βυθῶν, νὰ τὴν αἰχμαλωτίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκληματικὰ καὶ ἐπιθετικὰ σχέδιά της ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ βλέμμα τῆς παράδο-

ξης καὶ γοητευτικῆς Κοραλίας τοῦ παραλύει τὰ μέλη.

— Οἱ ἄνθρωποι, τῆς λέει, εἶναι πολλοί! Τὰ ὅπλα τους τρομερά!... Ἄν ἐπιτεθῇς ἐναντίον τους, θὰ προκαλέσῃς τὴν ἐξόντωσι ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ σου!

Ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν γελάει.

— Δὲ θὰ μπερὲσουν νὰ μᾶς κάνουν τίποτα!, λέει μὲ τὴ σωπηλὴ φωνή της. Θὰ κάνουμε ἕνα εἶδος κλεφτοπόλεμου! Θὰ ξεκινῶμε ἀπὸ ἐδῶ, θὰ καταστρέψουμε μὲ μὲγάλῃ πόλιν: κάθε φορὰ κι' ἐπειτὰ θὰ κρυβόμαστε ἐδῶ κάτω! Ποὺς θὰ μπορῇ νὰ φανταστῇ πῶς οἱ ἐχθροί, ποὺ καταστρέφουν τίς πόλεις τῶν ἀνθρώπων, πρὸςέρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ;

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει ἕνα ρίγος στὴν καρδιά. Ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ γυναῖκα φαίνεται ἀποφασισμένη νὰ ἐξοντώσῃ καὶ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἀνθρώπους!

— Σὲ ἀκολουθῶ!, τῆς λέει. Σὲ παρακολῶ ὅμως πρῶτα νὰ διατάξῃς νὰ φέρουν ἐδῶ τὸ κορίτσι, ποὺ αἰχμαλώτισες.

Ἡ Κοραλία σηκώνεται. Ἡ φωνὴ της λέει μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Κεραυνοῦ:

— Ἀκολουθήσέ με! Θὰ δῆς τὸ κορίτσι!

Βγαίνειν σ' ἕνα διάδρομο καὶ σπατοῦν σὲ μ' ἑνὶ μεταλλινῇ, καγκλωπῇ πόρτῃ, στὸ βάθος του. Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα, ἡ Λάουρα εἶναι καθι-

σμένη σ' ένα μπάγκο, μέσα σ' ένα κελλί.

— Κεραυνέ!, λέει με χαρά μόλις αντικρύζει τὸν ἀγαπημένο της.

— Ἀγαπημένη μου!, μουρμουρίζει ὁ γυῖος τοῦ Ὑπεράνθρωπου Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ πού εἶσαι ζωντανή! Κάνε ὑπομονή. Ἴσως περάσουν ὅλα πολὺ σύντομα.

Τώρα, ὁ Κεραυνὸς νοιώθει νὰ ἐλαττώνεται μέσα του ἡ ἀλλόκοτη ἐπίδρασις τῆς Κοραλίας, πού τὸν παραλύει. Δὲν ἐπιτίθεται ὅμως. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Λάουρα. Πρέπει καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴ Φυλὴ τῶν Βυθῶν καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ ὄπλα τους!

Γυρίζει στὴν Κοραλία.

— Σὲ ἀκολουθῶ!, τῆς λέει.

Περνοῦν ἀπὸ μιὰ πόρτα στὸ τέρμα τοῦ διαδρόμου καὶ θαίνοιν ἐξω, σὲ μιὰ πλατεῖα. Στὸ κέντρο τῆς πλατείας, τὸ ἔδαφος εἶναι ἀπὸ γυαλί.

— Κύτταξε!, λέει ἡ σιωπηλὴ φωνὴ τῆς Κοραλίας.

Αὐτὸ πού ἔλεπε, ἐκεῖ κάτω ὁ Κεραυνὸς εἶναι ἀφάνταστο. Ἕνα ὁλόκληρο ἐργαστάσιο δρίσκεται σὲ πυρετώδη λειτουργία, κατασκευάζοντας ἀτομικὰς δόμβας καὶ πλήθος ἄλλα ὄπλα!

— Εἴμαστε σχεδὸν ἔτοιμοι!, λέει σὺν θυμῷ τοῦ ἡρώου τῆς ἀλλόκοτης γυναίκας. Θὰ ἀρχίσουμε τὴν ἐπίθεσιν, ἀφοῦ πρώτα βάλῃ σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι!

Τὸ Ἱερὸ
Μαργαριτάρι

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ ρωτᾷ με ἀπορία :

— Τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι ; Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι τὸ τεράστιο ἐκεῖνο μαργαριτάρι, λέει ἡ σιωπηλὴ φωνὴ τῆς γυναίκας, πού με εἶδες νὰ φρουρῶ, ἔξω, σὺν βυθῶ τῆς θάλασσας! Οἱ παραδόσεις τῶν προγόνων μας λένε ὅτι τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι θὰ καταστραφῇ τὴν ἡμέρα πού θὰ σημάνῃ τὸ τέλος τῆς φυλῆς μας! Τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι ἔχει ἀλλόκοτες ιδιότητες. Ἄν βρεθῇ γιὰ μερικὲς ὥρες ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, θὰ λυώσῃ καὶ θὰ χαθῇ! Ἐκεῖ ἐπίσης τὴν ιδιότητα νὰ σκοτώνῃ ὅλους ἐκείνους, πού ἀγγίζουν ἐκεῖνον πού τὸ ἔχει ἐπάνω του!

Ὁ Κεραυνὸς ἀποφασίζει νὰ δράσῃ. Θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς Βασίλισσας τῶν Βυθῶν καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Λάουρα. Ἐπειτα, ἀφοῦ μεταφέρει τὴν ἀγαπημένην του στὴ στεριά, ὁ Κεραυνὸς θὰ ξαναγυρίσῃ γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἐργαστάσιο τῶν ἀνθρώπων ψαριῶν.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἐπιτεθῇ!

Ἡ Κοραλία μαντεύει τὴ σκέψιν του καὶ τὰ ὁμορφα, μυστηριώδη μάτια τῆς καρφώνονται: στὰ δικά του, παραλύοντάς τον.

Ἡ φωνή της λέει μέσα στο μυαλό του:

—Μείνε ακίνητος, ὦ ξένε! Δυστυχώς, δὲν φαίνεσαι διατεθειμένος νὰ ὑποταχθῇς, γι' αὐτὸ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ διατάξω τὴν ἐξόντωσί σου! Θά...

Ἡ φωνή της παύει ν' ἀκούγεται. Τὰ μάτια της παρατοῦν τὰ δικά του καὶ κυττάζουν ἄλλοῦ. Ὁ Κεραυνὸς κυττάζει πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι· καὶ βλέπει τὸν... Κοντοστούπη, μὲ τὸ σκιάφανδρό του πάντα, νὰ πλησιάζει μὲ ἀργὰ βήματα!

Ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Βασίλισσας τῶν Βυθῶν, ξεφεύγει μιὰ διαπεραστική, κυματιστὴ κραυγή. Ἀμέσως δυὸ «ἄνθρωποι - ψάρια» τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη!

Ὁ νῆανος σηκώνει τὸ χεῖρ του, ἀνοίγει ἓνα παραβυράκι τῆς περικεφαλαιᾶς του καὶ φωνάζει:

— Πίσω, ἀνθρωπόψαρα! Πίσω, πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ σᾶς... ψήσω στὴ σκάρα!

Μὰ οἱ «ἄνθρωποι - ψάρια» τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ πρόσκωπά τους συσπώνται ἀπὸ μιὰ ἐκφρασι πόνου. Παρατοῦν τὸν Κοντοστούπη καὶ σωριάζονται χάμω νεκροί!

— Σᾶς προειδοποίησα!, λέει μὲ περιφρόνησι ὁ νῆανος. Μὲ κάνατε καί... παραφέρθηκα!

Ἡ ἐκπληξι τοῦ Κεραυνοῦ δὲν ἔχει ὅρια. Παύ δρῆκε τὴν

τρομακτικὴ αὐτὴ δύναμι ὁ Κοντοστούπης νὰ κεραυνοβολῇ ὅσους τὸν ἀγγίζουν;

Μὰ καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν εἶναι γεμάτη ἐκπληξι.

Ἀφήνει μιὰ δευτέρη κραυγὴ καὶ δυὸ ἄλλοι «ἄνθρωποι - ψάρια» ὁρμούν ἐναντίον τοῦ νῆανου.

Μὰ καὶ αὐτοὶ ἔχουν τὴν τύχη τῶν πρώτων. Μόλις ἀγγίζουν τὸν Κοντοστούπη, σωριάζονται νεκροί!

Τὰ μάτια τῆς Κοραλίας γεμίζουν τώρα ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο. Τὸ βλέμμα της χαμηλώνει στὴν τσέπη τοῦ νῆανου, ποὺ φουσκώνει ἀπὸ τὸ τεράστιο μαργαριτάρι, ποὺ ἔχει δόξαι ἐκεῖ μέσα ὁ Κοντοστούπης!

Ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν καταλαβαίνει.

—Τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι!, λέει ἡ σιωπηλὴ φωνή της μέσα στὸ μυαλό τοῦ Κεραυνοῦ καὶ ὅλων τῶν «ἄνθρώπων - ψαριῶν». Πῆρε τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι! Τὸ ἔχει ἐπάνω σου! Γι' αὐτὸ πεθαίνει ὁποῖος τὸν ἀγγίξῃ! Ἀπομακρυνθῆτε ὅλοι ἀπὸ κοντὰ του!

Ὁ Κοντοστούπης θυμώνει! Δυν τοῦ ἀρέσουν τὰ λόγια τῆς Κοραλίας. Τὰ βρίσκει προσβλητικά!

—Ἀκούς ἐκεῖ!, μουρμουρίζει. Νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἓνα παλιομαργαριτάρι μὲ κάνει δυνατό! Ἐγὼ ὁ ἴδιος κεραυνοβολῶ, ὥραῖο μου κορίτσι, κ' ἔχει τὸ μαργαριτάρι σου!

Καὶ προχωρεῖ ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος της.

Ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν

υποχωρεί έντρομη...

‘Ο Κεραυνός βρίσκει την
εύκαιρία να δράση!

«Ξανάγινα
φτωχός!»

Μ Ε ΜΙΑ έκτίναξι, άπογει-
ώνεται και μπαίνει όρμητικα
στο άνάκτορο της Κοραλίας.

Μια στιγμή άργότερα, βρί-
σκεται μπροστά στο καγκε-
λόφραχτο καλί, όπου είναι φυ-
λακισμένη ή Λάουρα. ‘Αρπά-
ζει τὰ μετάλλινα κάγκελα και
μέ μια σύσπασι των μύωνων
του τὰ άποσπᾶ και τὰ ρί-
χνει κάτω. ‘Η Λάουρα τρέ-
χει κοντά του και ρίχνεται
στην άγκαλιά του.

‘Ο Κεραυνός την φλάει
στο μέτωπο, την σηκώνει στα
μπράτσα του και βγαίνει έξω
πετώντας.

—Περίμενέ με!, φωνάζει
στον Κοντοστούπη. Πού είναι
ή έξοδος;

‘Ο Κοντοστούπης του δεί-
χνει τὸ στόμιο της σπηλιάς,
πού διακρίνεται μακριά.

‘Ο Κεραυνός φτάνει εκεί,
περνάει από τὸ άνοιγμα και...
βρίσκεται αντιμετώπος δέκα
τούλάχιστον «άνθρώπων - ψα-
ριών», που έχουν συγκεντρω-
θῇ εκεί με τις τρίαίνες τους
προτεταμένες, φράζοντας τὸ
πέρασμα!

‘Η θέσι του Κεραυνού είναι
δύσκολη. ‘Αν έπιτεθῇ, κινδυ-
νεύει ή ζωή της Λάουρας!
Θά μπορούσε να περάσει πά-
νω από τὰ κεφάλια τους, άλ-
λά φοβάται μήπως πετάξῃ κα-

νένας την τριάνά του και
καρφώσει την αγαπημένη του!

Κυττάζει γύρω, βρίσκει
μια μικρή έσοχή του δράχου
και άκουμπάει εκεί μέσα την
Λάουρα.

‘Επειτα, έπιτίθεται έναν-
τίον των «άνθρώπων - ψαρι-
ών»! Αυτό που έπακολουθεῖ
είναι τρομακτικό. Οί γροθιές
του Κεραυνού σκορπίζουν γύ-
ρω τὴ σύγχυσι, τὸν πανικό
και τὸ θάνατο!

Δυὸ μόνο από τους «άν-
θρώπους - ψάρια» γλυτώνουν.
‘Ένας που κατορθώνει να ξε-
φύγῃ πρὸς την υπόγεια πάλι
κι’ ένας άλλος, που ὁ Κεραυ-
νός πιάνει ζωντανό!

Παίρνει πάλι τὴ Λάουρα
στην άγκαλιά του και προχω-
ρεῖ πρὸς την έξοδο, σπρώ-
χνοντας μπροστά τὸν αἰχμά-
λωτό του. ‘Όταν φτάνουν ἐ-
κεῖ, ὁ Κεραυνός του δίνει να
καταλάβῃ με νοήματα ὅτι θέ-
λει να τὸ δείξῃ τὸν τρόπο
με τὸν ὁποῖο μπορεί κανείς
να βγῇ έξω.

‘Ο «άνθρωπος - ψάρι» υπα-
κούει περίτρομος και, λίγες
στιγμές αργότερα, ὁ Κεραυ-
νός, κρατώντας με την παλά-
μη του κλειστά τὸ στόμα και
τὴ μύτη της Λάουρας, ανεβαι-
νει σαν βολίδα στην έπιφά-
νεα της θάλασσας!

Πετάει στο σπιτάκι, όπου
ή ‘Ελχίνα περιμένει χύνοντας
πικρά δάκρυα, ξαπλώνει την
αγαπημένη του σὲ μια πολυ-
θρόνα, και πετάει πάλι πρὸς
τὴ θάλασσα!

Με μια κατακόρυφη θεαμα-
τική βουτιά, ὁ γυιὸς τοῦ ‘Υ-

περανθρώπου χάνεται μέσα στα νερά του ωκεανού, κολυμπώντας ολόταχως προς τα βάθη, προς την υποβρύχια πολιτεία της Φυλής των Βυθών!

Στο μεταξύ, ο Κοντοστούπης κάνει τόν... παλληκαρά έκει κάτω.

Τριγυρίζει στην πλατεία, πάνω από τη γυάλινη στέγη του έργαστασίου των άτομικών όπλων, και προκαλεί τους πάντας και τα πάντα!

— Έλάτε κοντά, ντέ!, φωνάζει στους «άνθρώπους - ψάρια» που ξεμακραίνουν από κοντά του περίτρομοι. Έλάτε



Μια τρομακτική έκρηξη τους τινάζει και τους δυο προς τα επάνω!

κοντά να τα πούμε ένα χεράκι! Έλάτε κοντά αν έχετε κουράγιο! Έλάτε, ψαράκια μου! Θέλω να φάω μερικούς από σας... ψητούς! Όχι παίζουμε!

Ξαφνικά, η Βασίλισσα των Βυθών, που είχε χαθή μέσα στο παλάτι της, κάνει την εμφάνισή της.

Στα χέρια της κρατάει τώρα ένα όπλο, που μοιάζει με αυτόματο. Η κάννη του είναι στραμμένη προς τον Κοντοστούπη.

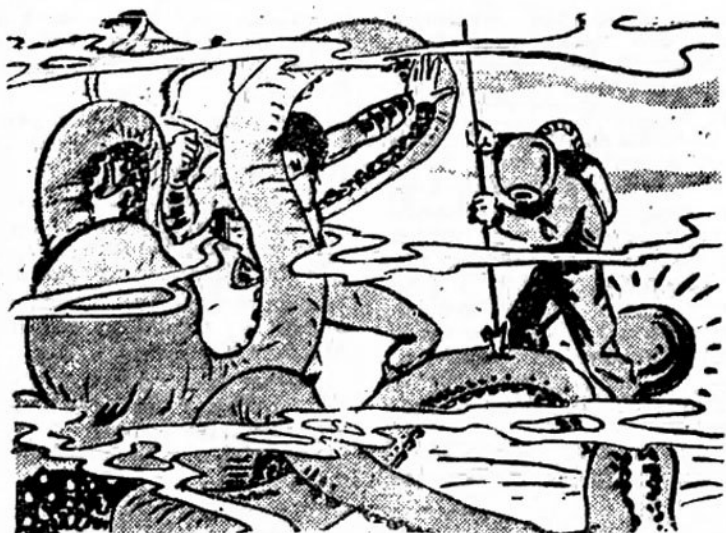
Το δάχτυλο της Βασίλισσας των Βυθών πιέζει τη σκανδάλη. Ένας διαπεραστικός κρότος ακούγεται, χωρίς όμως να φανή καμιά λάμψη. Ο Κοντοστούπης τινάζεται προς τα πίσω, σαν να τον χτύπησαν στο στήθος με σφυρί!

— Ωχ!, ούρλιαζει. Μ' έφαγαν μπαμπέσικα! Ωχ ή καρδούλα μου! Δεν ντρέπεσαι, κυρά μου, κορίτσι πράμα να τραβάς... πιστόλι; Στάσου να σου δείξω εγώ!

Και κάνει να όρμήση έναντίον της.

Μα η Κοραλία τραβάει πάλι τη σκανδάλη και ο Κοντοστούπης τινάζεται πάλι προς τα πίσω. Αύτη τη φορά το στόμα του ανοιγοκλείνει, χωρίς να μπορεί να μιλήσει. Νοιώθει έναν ανυπόφορο πόνο να του διαπερνάει το στήθος και η καρδιά του συσπάται οδυνηρά!

Το δάχτυλο της γυναίκας έτοιμάζεται να τραβήξει για τρίτη φορά τη σκανδάλη. Την



Το καμάκι του νάνου τρυπάει ένα από τὰ πλοκάμια τοῦ τεράστιου χταποδιού, πού συμπλέκεται μέ τόν Κεραυνό.

Ἰδ' αὖ στιγμή ὅμως, μ' ἄ κίτρινη ἱπτάμενη μορφή κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά, ἀρπάζει τὸ αὐτόματο, τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καὶ ἀπομακρύνεται φωνάζοντας:

— Ἀκολουθήστε με, Κοντοπούτη!

Εἶναι ὁ Κεραυνός! Ὁ νάνος ἀπογειώνεται κ' αὐτὸς καὶ πετάει ξοπίσω του. Ὅταν φτάνουν κοντὰ στὸ ἐσωτερικὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, ὁ Κεραυνὸς γυρίζει, σημαδεύει μὲ τὸ αὐτόματο μὲ προσοχὴ τῇ γυάλινῃ στέγῃ τοῦ ἀτομικοῦ ἐργοστασίου καὶ τραβάει μιά, δύο, τρεῖς, πέντε φορές

τὴ σκανδάλη.

Ἀκούγονται ἰσάριθμοι κρότοι. Ἡ γυάλινη στέγη τοῦ ἐργοστασίου γίνεται κομμάτια καὶ καπνοὶ ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν!

— Γρήγορα!, λέει ὁ Κεραυνός. Νὰ φύγουμε! Θὰ γίνῃ ἔκρηξι!

Πετώντας σὰν ζωντανὲς σαῖτες, διασχίζουν τὴ σπηλιά, φτάνουν στὴν ἐξοδὸ τῆς, τὴν ἀνοίγουν καὶ θρίσκονται μέσα στὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή, μ' ἄ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἀνασηκώνει πρὸς τὰ πάνω τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, σπρώχνοντας μὲ τόση

δύναμι πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοὺς δυὸ ἥρώες μας, ὥστε φτάνουν σὲ ὕψος χιλίων μέτρων πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας!

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ ἄτρωτα κορμιά τους δὲν ἔχουν πάθει τίποτα. Ἐνῶ ὁ ὠκεανὸς ἀναστατώνεται ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, πὺ κατέστρεψε γιὰ πάντα τὴν πολιτεία τῆς Φυλῆς τῶν Βυθῶν, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κοντοστούπης προσγειώνονται στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τους, μπροστὰ στὴν Ἐλχίνα καὶ τὴ Λάουρα, πὺ τοὺς ὑποδέχονται μὲ δάκρυα χαρᾶς!

—Νικήσαμε!, λέει ὁ νᾶνος φουσκώνοντας τὸ στήθος του

μὲ καμάρι. Κι' ἔγινε ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Κύτταξε, Ἐλχίνα, τί δρῆκα!

Καὶ χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ τεράστιο μαργαριτάρι.

Τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει. Τὰ μάτια του ἀνογκοκλείνουν νευρικά. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

—Ξα... ξα... ξα... ξανάγ'να φτωχός!, τραυλίζει καὶ πέφτει λιπόθυμος.

Ὅπως εἶχε πῆ ἡ Βασίλισσα τῶν Βυθῶν, τὸ Ἱερὸ Μαργαριτάρι εἶχε λυῶσει κι' εἶχε μεταβληθῇ σ' ἓνα πυκνόρρευτο ὑγρὸ!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΕΠΕΛΘΟΥΣΑΝ

- 1) 'Υπεράνθρωποι Β.Ο.Β. 'Η Γη κινδυνεύει!
- 2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούνται.
- 3) Τò κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόνος έναντίον χιλίων.
- 5) ΟΙ Ούρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) ΟΙ 'Υπ' άνθρωποι έξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπερανθρώπου.
- 10) Στά δόντια του Λιονταριού
- 11) ΟΙ 'Αετοί έφορμούν!
- 12) Τò Τραίνο του Θανάτου
- 13) Στή Χώρα τών Τρελλών
- 14) 'Ο προδότης παγιδεύεται
- 15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!
- 16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.
- 18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού
- 19) 'Ο 'Αρχών του Κόσμου
- 20) 'Ο Τρόμος τών 'Οκεανών
- 22) Τò Μυστικό του Πράσινου: 'Ελέφαντα
- 23) 'Η 'Αστραπή έπιτίθεται
- 24) Στήν 'Αγκυλιή 'Ερετώ
- 25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
- 26) 'Ο Πόλεμος τών 'Αστρον
- 27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
- 28) Στή χώρα τών Κενταύρων
- 29) Σατούρα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου

- 30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
- 31) ΟΙ Φτερωτοί Μονομάχοι
- 32) 'Ο Μυστικό του Πλανήτη Κρόνου
- 33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
- 34) Τò Τέλος τής Γής
- 35) Ζωντανή Παγίδα
- 36) Κουράροι τών Ουρανών
- 37) 'Ο 'Αόρατος 'Ανθρωπος
- 38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
- 39) Τά 'Οντα του 'Ολέθρου
- 40) ΟΙ Μαύροι 'Εωσφόροι.
- 41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
- 42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα
- 43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
- 44) Τò Τέρας τών Ουρανών.
- 45) 'Η Φάουστα έκδικείται!
- 46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
- 47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ
- 48) 'Η Γιγαντομαχία
- 49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο
- 50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
- 51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη
- 52) 'Υπερέλληνας
- 53) Τζέκυλ, ό Κτηνάθρωπος
- 54) Στήν Κοιλιάδα τών Τεράτων
- 55) Δουτί και Γολιάθ
- 56) Τόληρις, ό Θεός του Πολέμου
- 57) Σεζάμ, ό άόρατος Μάγος
- 58) Νυσάκ, ή θεά του Καλού.
- 59) Τò γκρέμισμα τών κολοσσών.
- 60) ΟΙ 'Ατσάλινοι Δαίμονες.
- 61) 'Η άπαγωγή τής 'Αστραπής.
- 62) 'Ο πύργος του Μαύρου Πάνθηρα.
- 63) 'Ο Πύρινος Δράκος.
- 64) 'Ο Τρόμος έπιστρέφει.
- 65) 'Ο 'Ελευθερωτής
- 66) Αίχμαλωτοι του 'Ολέθρου

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «'Υπερανθρώπου» έχει καθήκον — τιμητικό καθήκον — νά φέρνη στο περιοδικό καινούργιους αναγνώστες, καινούργιους όπαδούς του μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η διβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να δάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε εμείς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

“Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας. πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. έκαστος. Η διβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δρχ. και δὲν παίρνει ἔκπτωσης. Τα ταχυδρομικά έξοδα ἐνὸς τόμου είναι 2 δραχ. Οι αναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, και ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς διβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μετὰ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.



Αγοράσες

τὸ τέταρτο ἀπὸ τὰ «Φθινὰ Βιβλία Μεγάλων Συγγραφέων»,
τὸ περίφημο ἀριστούργημα

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΘΩΜΑ

πού κυκλοφόρησε σ' ὅλα τὰ περίπτερα; "Αν ὄχι, μὴ χά-
σης καιρό! Σπεῦσε νὰ τὸ πάρης πρὶν ἐξαντληθῇ! Εἶναι
ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ βιβλία πού ἔχουν γραφῇ ποτέ!

Μόνο μὲ 6 δραχμές, ἀγοράζεις ἓνα κομψὸ βιβλίο τῶν
164 σελίδων μὲ καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησι!

Ζήτησέ το ἀμέσως ἀπὸ τὰ περίπτερα!





ΠΡΟΣΟΧΗ

Οί αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μικροῦ Ἡρώος, Ὑπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μποροῦν νὰ τὰ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Μαναρίδη, Κ. Κартάλη 4δ.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάν. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλεῖον ZENO, Δανίας 6, Δυτικὸς τομεὺς ἀρ. 2.

ΣΙΔΝΕΥ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑΪ· ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλεῖον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀθην. Τύπου.





Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

Τὸ ἐρχόμενο τεύχος 70 τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ» εἶναι ἓνα ἀριστούργημα μυστηρίου καὶ δράσεως!

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπὴ συγκρούονται μὲ τοὺς πιὸ ἐκπληκτικούς καὶ ἀπίθανους ἐχθρούς πού ἔχει γνωρίσει ἡ Ἀνθρωπότης!

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

Περιπέτειες, ἡρώισμοί, δράσεις, ἀγωνία, γέλια, συγκρούσεις, τιτανομαχίες!

Ο ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ

Τὸ τέρας μὲ τὰ ἔξη χέρια καὶ τὴν ἀπίστευτη μυϊκὴ δύναμι πού μὲ τὸν φριχτὸ στρατό του θέλει νὰ ἐξοντώσῃ τὰ πάντα! Ἀλλὰ συναντᾷ στὸ δρόμο του τὸν Ἑλληνα, τὴν Ἀστραπὴ καὶ τὸν Ὑπερκοντοστούπη!



Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 9ος — Άριθ. τεύχος 69 — Δραχ. 2
Γραφεΐα: ὁδὸς Λέκκα 22 (ἐντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ/ντῆς Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Ἑτησία	δρχ. 100	Ἑτησία	Δολλάρια 4
Ἑξάμηνος	» 55	Ἑξάμηνος	» 2



ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾷ γνωστὸν
ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑ
ΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλο
φορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.



